

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI

DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIILE CU PARLAMENTUL

Biroul permanent al Senatului

453, 12.9.2024

Biroul permanent al Senatului

Bp. 264, 12.9.2024

445, 297, 440, 426
488, 467, 454.

Nr. 7839/2024

09-09-2024

Către:

DOMNUL MARIO OVIDIU OPREA,
SECRETARUL GENERAL AL SENATULUI

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data de 4 septembrie 2024

STIMATE DOMNULE SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *Propunerea legislativă pentru completarea și modificarea Ordonanței de urgență nr. 18 din 4 martie 2009 privind creșterea performanței energetice a blocurilor de locuințe (Bp. 349/2024);*
2. *Propunerea legislativă privind unele măsuri pentru promovarea screening-ului (Bp.336/2024);*
3. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea alin. (6) și alin. (7) ale art. 104 din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012 (Bp. 196/2024);*
4. *Propunerea legislativă modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (Bp. 331/2024);*
5. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor (Bp. 264/2024);*
6. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii 360/2023 privind sistemul public de pensii (Bp.318/2024);*
7. *Propunerea legislativă pentru completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul Fiscal (Bp. 374/2024);*
8. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României și a Legii nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente (Bp. 388/2024);*
9. *Propunerea legislativă pentru modificarea Legii nr. 115/2015 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, pentru modificarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, pentru modificarea și completarea Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, pentru modificarea Legii nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, pentru modificarea și completarea Legii nr. 33/2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European și pentru modificarea Legii nr.370/2004 pentru alegerea Președintelui României (Bp. 352/2024).*

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul Administrativ, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr.303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor*, inițiată de domnul senator USR Virgil Marius Bob împreună cu un grup de parlamentari USR (**Bp. 264/2024**).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare modificarea *Legii nr.303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul stabilirii unor prevederi în materia cazurilor de încetare a funcției de judecător sau de procuror și a drepturilor acestora.

Astfel, se propune ca soluția clasării (nu, însă, și a încetării procesului penal) să nu mai conducă, în toate cazurile, la încetarea suspendării din funcție și la repunerea judecătorului sau procurorului în situația anterioară, ci doar atunci când soluția clasării a fost dispusă în temeiul art. 16 alin. (1) lit. a) - d) din *Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare*¹.

¹ ART. 16

Cazurile care împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale

(1) Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă:

a) fapta nu există;

b) fapta nu este prevăzută de legea penală ori nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege;

c) nu există probe că o persoană a săvârșit infracțiunea;

d) există o cauză justificativă sau de neimputabilitate;

De asemenea, se propune extinderea, pe de o parte, a sferei situațiilor în care magistratul este eliberat din funcție, adăugându-se cazului condamnării definitive a acestuia și situația încetării procesului penal dispusă de către instanța judecătorească, iar, pe de altă parte, se restrânge sfera infracțiunilor pentru care, în caz de condamnare, precum și în caz de încetare a procesului penal, judecătorul sau procurorul este eliberat din funcție, în acest sens fiind menționate strict și limitativ infracțiunile de corupție, infracțiunile asimilate infracțiunilor de corupție, infracțiunile de serviciu sau infracțiunile în legătură cu acestea și infracțiunile contra înfăptuirii justiției.

Totodată, se propune modificarea soluției normative cuprinse la art. 214 alin. (3) din *Legea nr. 303/2022*, în sensul ca doar achitarea și clasarea în temeiul art. 16 alin. (1) lit. a)-d) din *Codul de procedură penală* să conducă la reluarea beneficiului pensiei de serviciu, iar nu și clasarea pe alte temeuri decât cele anterior menționate, renunțarea la urmărirea penală, încetarea procesului penal sau renunțarea la aplicarea pedepsei față de judecător sau procuror.

II. Observații

1. Inițiativa legislativă este deficitară în privința soluțiilor de fond preconizate, iar numeroase norme propuse prin inițiativa legislativă analizată sunt lipsite de claritate, precizie și predictibilitate - cerințe de calitate a oricărui act normativ potrivit jurisprudenței constante a *Curții Constituționale*.

De asemenea, lipsa de corelare legislativă, de natură să genereze confuzii și incertitudine, dar și dificultăți în ceea ce privește interpretarea și aplicarea reglementării, a fost sancționată de Curtea Constituțională.

Astfel, conform art. 1 alin. (5) din *Constituția României*, „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”.

Textul constituțional instituie o obligație generală, impusă tuturor subiectelor de drept, inclusiv autorității legiuitoare, care trebuie să se asigure că activitatea de legiferare se realizează în limitele și în concordanță cu *Legea fundamentală* și, totodată, să asigure calitatea legislației.

Aceasta întrucât, pentru a respecta legea, ea trebuie cunoscută și înțeleasă, iar pentru a fi înțeleasă, trebuie să fie suficient de precisă și previzibilă, așadar să ofere securitate juridică destinatarilor săi.

Potrivit jurisprudenței consolidate a Curții Constituționale, o trăsătură esențială a statului de drept o constituie supremația Constituției și obligativitatea respectării legii, iar una dintre cerințele *principiului respectării legilor* vizează calitatea actelor normative.

În acest sens, Curtea a constatat că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative².

2. În ceea ce privește modificarea propusă a fi adusă art. 200 alin. (2) din *Legea nr. 303/2022* (art. 1 pct.1 din inițiativa legislativă), arătăm următoarele:

Dispoziții relevante din *Legea nr.135/2010 privind Codul de procedură penală*, respectiv:

„Art. 4

Prezumția de nevinovăție

(1) Orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă.

(2) După administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului.

Art. 16

Cazurile care împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale

(1) Acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare, iar când a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată dacă:

a) fapta nu există;

b) fapta nu este prevăzută de legea penală ori nu a fost săvârșită cu vinovăția prevăzută de lege;

c) nu există probe că o persoană a săvârșit infracțiunea;

d) există o cauză justificativă sau de neimputabilitate;

e) lipsește plângerea prealabilă, autorizarea sau sesizarea organului competent ori o altă condiție prevăzută de lege, necesară pentru punerea în mișcare a acțiunii penale;

f) a intervenit amnistia sau prescripția, decesul suspectului ori al inculpatului persoană fizică sau s-a dispus radierea suspectului ori inculpatului persoană juridică;

---

² De exemplu, *Decizia nr. 1/2024*

g) a fost retrasă plângerea prealabilă, în cazul infracțiunilor pentru care retragerea acesteia înlătură răspunderea penală, a intervenit împăcarea ori a fost încheiat un acord de mediere în condițiile legii;

h) există o cauză de nepedepsire prevăzută de lege;

i) există autoritate de lucru judecat;

j) a intervenit un transfer de proceduri cu un alt stat, potrivit legii.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. e) și j), acțiunea penală poate fi pusă în mișcare ulterior, în condițiile prevăzute de lege.

Art. 17

Stingerea acțiunii penale

(1) În cursul urmăririi penale acțiunea penală se stinge prin clasare sau prin renunțare la urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege.

(2) În cursul judecății acțiunea penală se stinge prin rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, renunțare la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, achitare sau încetare a procesului penal.

Art. 18 Continuarea procesului penal la cererea suspectului sau inculpatului

În caz de amnistie, de prescripție, de retragere a plângerii prealabile, de existență a unei cauze de nepedepsire sau de neimputabilitate ori în cazul renunțării la urmărirea penală, suspectul sau inculpatul poate cere continuarea procesului penal”.

Contrar celor prezentate în *Expunerea de motive*, arătăm faptul că soluția clasării sau, după caz, a încetării procesului penal ca urmare a intervenirii vreuneia dintre situațiile reglementate la art. 16 alin. (1) din *Codul de procedură penală*, nu presupune stabilirea vinovăției penale a persoanei.

De exemplu, în cazul intervenirii prescripției, instanța va dispune soluția încetării procesului penal, neputând reține, concomitent, și vinovăția inculpatului. Situația juridică a inculpatului cu privire la vinovăția sau nevinovăția sa rămâne neclarificată în fapt. Or, calificarea de plin drept, ca motiv de eliberare din funcție a magistratului, a unor fapte prevăzute de lege ca infracțiuni pentru care s-a dispus clasarea sau încetarea procesului penal, ridică problema respectării dispozițiilor art. 1 alin. (3) din *Constituție*, în condițiile în care situația juridică a inculpatului cu privire la vinovăția sau nevinovăția sa rămâne neclarificată în fapt în cadrul procesului penal.

Continuarea procesului penal, de exemplu în caz de prescripție, nu este, însă, o obligație a persoanei, ci un drept. Neexercitarea unui drept, a

unei opțiuni, nu poate avea drept consecință excluderea dintr-o profesie, soluția propusă fiind de natură să conducă la încălcarea prezumției de nevinovăție.

Astfel cum se arată în literatura de specialitate, prezumția de nevinovăție este principiul potrivit căruia, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată *a priori* nevinovată. Obiectul său principal este acela de a asigura protejarea individului împotriva oricărui arbitrar prin garantarea libertății individuale, stimularea căutării adevărului în activitatea judiciară și evitarea riscurilor care înrădăcinează cu ușurință credința că cel împotriva căruia se exercită o acțiune penală este vinovat.

Amintim și faptul că în cauza *Didu c. României (cererea nr. 34814/02, hotărârea din 14 aprilie 2009)*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat că prezumția de nevinovăție este încălcată dacă, fără stabilirea legală în prealabil a vinovăției unui învinuit și, în special, fără ca acesta să fi avut ocazia să exercite drepturile apărării, o hotărâre judecătorească dată în privința sa reflectă sentimentul că el este vinovat. La fel se poate întâmpla și în lipsa unei constatări formale; este suficientă o motivație care să dea de gândit că judecătorul consideră că partea interesată este vinovată (*a se vedea, printre altele, Minell, și McHugo c. Elveției 12 mai 2005*).

Practic, prin efectul normelor propuse, orice situație în care s-a dispus clasarea sau încetarea procesului penal, în situațiile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. e) - j) din *Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală*, naște automat o prezumție privind posibila vinovăție a magistratului în cauză, contrar constatărilor organului de urmărire penală sau instanței penale³.

---

³ "40. Problema care se ridică în acest caz este de a stabili dacă, prin modul în care au acționat, prin motivarea deciziilor lor sau prin limbajul folosit în raționamentul lor, instanțele civile au ridicat un semn de întrebare cu privire la nevinovăția reclamantului și au adus astfel atingere principiului prezumției de nevinovăție, astfel cum este garantat la art. 6 § 2 din Convenție (Puig Panella împotriva Spaniei, nr. 1483/02, pct. 54, 25 aprilie 2006).

41. Deși o simplă trimitere la conținutul unei ordonanțe de încetare a urmăririi penale, pronunțată de parchet, nu poate fi suficientă în sine pentru a concluziona că persoana în cauză era responsabilă penal pentru infracțiunile de care era acuzată, o reanalizare fără nuanțe și rezerve ar putea lăsa să planeze suspiciuni asupra nevinovăției sale, dacă aceasta nu este însoțită de alte argumente din partea instanțelor civile (*a se vedea, mutatis mutandis, Tendam împotriva Spaniei, nr. 25720/05, pct. 39, 13 iulie 2010*).

42. În speță, Curtea observă, în primul rând, că instanțele au citat amplu ordonanța de încetare a urmăririi penale, pronunțată de parchet la 5 mai 2005, în ceea ce privește săvârșirea de către reclamant a infracțiunilor de care era acuzat (*supra*, pct. 17 și 23), fără a încerca să se abată de la aceasta. În al doilea rând, aceasta remarcă faptul că instanțele i-au reproșat reclamantului că nu a folosit căile de atac prevăzute la art. 13 și 2781 C. proc. pen., pentru „a i se recunoaște nevinovăția” sau „pentru a elimina constatarea de vinovăție împotriva sa” (*supra*, pct. 17, 19, 23 și 25). Or, trebuie să se constate că aceste dispoziții țin de domeniul penal și privesc în mod evident răspunderea penală a unei persoane. Procedând astfel, instanțele civile, care beneficiază de o competență deplină, nu și-au folosit puterea de a stabili faptele și eventuala răspundere disciplinară a reclamantului în termeni care corespund exclusiv acestui

Pe de altă parte, potrivit art. 18 din *Codul de procedură penală*, suspectul sau inculpatul nu poate cere continuarea procesului penal decât în caz de amnistie, de prescripție, de retragere a plângerii prealabile, de existență a unei cauze de nepedepsire sau de neimputabilitate ori în cazul renunțării la urmărirea penală, deci nu și în cazul în care clasarea, respectiv încetarea procesului penal s-a dispus în temeiul dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. g) sau i) din *Codul de procedură penală*, ca urmare a împăcării.

De asemenea, dacă clasarea sau încetarea procesului penal s-a dispus în temeiul art. 16 alin. (1) lit. i) din *Codul de procedură penală*, ca urmare a existenței autorității de lucru judecat, repunerea în drepturi a magistratului nu ar putea fi dispusă nici chiar în situația în care acesta a fost achitat prin hotărârea definitivă pronunțată anterior.

Reglementarea propusă ar avea și un vădit caracter discriminatoriu, magistrații fiind singura categorie pentru care art. 18 din *Codul de procedură penală* nu ar fi un drept, ci o obligație de care ar depinde menținerea în funcție.

Aceleași rațiuni ar impune o abordare nediscriminatorie și, deci, analizarea unei intervenții sistemice, pentru toate categoriile de persoane (poliție, jandarmerie, servicii de informații, parlament, funcționari publici etc.).

2. În ceea ce privește soluția propusă pentru art. 201 alin. (1) lit. f) din *Legea nr. 303/2022*⁴ (pct.2 al art.1 din inițiativa legislativă), arătăm faptul că aceasta este de natură să permită menținerea în funcție a unor magistrați condamnați definitiv pentru orice alte infracțiuni decât cele enumerate strict și limitativ de norma propusă, indiferent de gravitatea acestora ori de forma de vinovăție cu care au fost săvârșite.

Apreciem că o astfel de soluție nu este de natură să asigure exercitarea funcției de magistrat în coordonatele statului de drept.

---

domeniu [a se vedea, *mutatis mutandis*, Šikić împotriva Croației, nr. 9143/08, pct. 55, 15 iulie 2010, și Celik (Bozkurt), citată anterior, pct. 351].

43. În plus, Curtea subliniază că, în procedura privind concedierea reclamantului, instanțele civile au insistat pe faptul că prescripția „nu este echivalentă cu anularea verdictului de vinovăție, ci doar se opune aplicării unei sancțiuni penale” (supra, pct. 23 și 25). Or, în opinia Curții, o astfel de afirmație privind vinovăția ar putea conduce cu ușurință cititorul la concluzia că, în absența prescripției răspunderii penale, persoana în cauză ar fi fost considerată în mod necesar vinovată de infracțiunile imputate”. - Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza TEODOR împotriva ROMÂNIEI (Cererea nr. 46878/06), 4 iunie 2013.

⁴ privind statutul magistraților - abrogat de art.294 din *Legea nr.303/2022* la data de 16 decembrie 2022;

Astfel, în ceea ce privește ocuparea funcțiilor și demnităților publice, art. 16 alin. (3) din *Constituție* face trimitere la „condițiile legii”, însă este greu de conceput, din perspectiva respectării exigențelor stabilite la art. 1 alin. (3) din *Constituție*, că un magistrat condamnat definitiv pentru o infracțiune săvârșită cu intenție poate fi menținut în funcție, ocuparea unei funcții de magistrat implicând anumite cerințe de integritate, menite să întărească încrederea publicului în corpul judiciar, încredere fundamentală pentru a menține independența justiției.

Dispozițiile analizate, care privesc eliberarea din funcție a magistraților în cazul condamnării definitive, au ca scop asigurarea unui nivel de reputație și integritate a magistraților și menținerea încrederii publice în sistemul de justiție și în activitatea magistraților.

Prin urmare, în această materie, față de reglementarea existentă în *Legea nr. 303/2004*, anume în acest scop, prin *Legea nr. 303/2022* au fost eliminate acele dispoziții care făceau referire la posibilitatea menținerii în funcție în caz de trimitere în judecată, respectiv condamnare a magistratului, dacă se aprecia că fapta nu aduce atingere prestigiului justiției.

Este adevărat că, astfel cum a reținut în jurisprudența sa instanța română de contencios constituțional, *„stabilirea standardelor de integritate a funcției publice constituie o chestiune de oportunitate care intră în marja de apreciere a legiuitorului, unica autoritate decizională în crearea cadrului legal corespunzător protejării acestei valori sociale”* și *„nu orice diminuare a acestor standarde reprezintă automat o încălcare a prevederilor constituționale”*, însă *„având în vedere că funcția publică implică ansamblul atribuțiilor și responsabilităților, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică, standardele privind integritatea și deontologia funcționarului public trebuie să fie astfel stabilite încât faptele penale săvârșite de acesta în timpul ocupării unei funcții publice să nu se răsfrângă asupra instituției publice”*. *„Aceste standarde privind integritatea și deontologia profesională se mențin atât în situația în care există o condamnare definitivă a acestuia de către instanța de judecată, fiind înlăturată prezumția de nevinovăție, cât și în situația în care funcționarul public este trimis în judecată pentru infracțiuni de o gravitate deosebită, în acest ultim caz nefiind înlăturată prezumția de nevinovăție⁵”*.

---

⁵ - Decizia nr. 32 din 23 ianuarie 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 14, 18, 22 și 27 din *Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici*, paragrafele 51, 54, considerente aplicabile mutatis mutandis în prezenta cauză.

În plus, modificarea propusă vine în contradicție cu prevederile art. 201 alin. (1) lit. g) din aceeași lege, în conformitate cu care judecătorii și procurorii sunt eliberați din funcție în cazul amânării aplicării pedepsei sau renunțării la aplicarea pedepsei, dispuse printr-o hotărâre judecătorească definitivă, precum și al renunțării la urmărirea penală confirmată de judecătorul de cameră preliminară, cu excepția situațiilor în care aceste soluții s-au dispus pentru infracțiuni săvârșite din culpă pentru care secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii apreciază că nu afectează prestigiul justiției.

Astfel, în temeiul dispozițiilor art. 201 alin. (1) lit. g), judecătorul sau procurorul este eliberat din funcție ori de câte ori se dispune una dintre aceste soluții pentru o infracțiune intenționată (sau chiar pentru o infracțiune din culpă dacă secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii apreciază că afectează prestigiul justiției), iar dacă față de judecător sau procuror se dispune soluția condamnării pentru orice altă infracțiune decât cele menționate în propunerea de modificare a reglementării de la art. 201 alin. (1) lit. f), față de acesta nu s-ar mai putea dispune eliberarea din funcție.

De asemenea, se observă faptul că soluțiile propuse nu sunt corelate cu ansamblul reglementării în materie.

De exemplu, potrivit art. 197 alin. (1) lit. a) din lege, „*Judecătorul sau procurorul este suspendat din funcție în următoarele cazuri: a) când a fost trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni, de la momentul rămânerii definitive a încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară a dispus începerea judecătii*”. Așadar, această normă prevede suspendarea din funcție a magistratului pentru săvârșirea oricărei infracțiuni. Or, există o necorelare între această prevedere și cele propuse la art. 201 alin. (1) lit. f), care stabilesc că judecătorul sau procurorul este eliberat din funcție doar în cazul în care este condamnat definitiv sau dacă s-a dispus soluția încetării procesului penal pentru o infracțiune de corupție, o infracțiune asimilată infracțiunilor de corupție, o infracțiune de serviciu sau o infracțiune în legătură cu acestea ori o infracțiune contra înfăptuirii justiției, săvârșite înainte de eliberarea din funcție.

Pe cale de consecință, în cazul magistraților trimiși în judecată pentru săvârșirea altor infracțiuni decât cele limitativ enumerate prin

art. 201 alin. (1) lit. f), suspendarea din funcție a acestora ar opera pe termen nedefinit.

De asemenea, nu poate fi decelată rațiunea sintagmei finale - „*săvârșite înainte de eliberarea din funcție*” - din cuprinsul normei propuse la art. 201 alin. (1) lit. f) din *Legea nr. 303/2022*, câtă vreme ipoteza propusă spre reglementare are în vedere chiar normarea cazurilor de eliberare din funcție a magistraților în activitate.

Tot sub aspectul clarității reglementării, fără vreo rațiune evidentă, este de observat că propunerea legislativă are în vedere, alternativ, fie clasarea, fie încetarea procesului penal, fie doar clasarea pe temeiurile prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. a)-d) din *Codul de procedură penală*, însă niciodată ambele ipoteze (atât încetarea procesului, cât și clasarea), eventual pe temeiurile enunțate.

Astfel, clasarea este o instituție proprie urmăririi penale, care are corespondent în faza de judecată instituția încetării urmăririi penale, atât clasarea, cât și încetarea procesului penal fiind dispuse prin raportare la aceleași temeiuri reglementate la art. 16 alin. (1) din *Codul de procedură penală*.

3. Dispozițiile propuse la art. 214 alin. (3) nu sunt corelate cu cele ale art. 214 alin. (1) și (2), de care, în mod obiectiv, nu pot fi dissociate.

Astfel, potrivit dispozițiilor alin. (1) al art.214 din *Legea nr.303/2022*, „*Nu beneficiază de pensia de serviciu prevăzută la art. 211 judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți și personalul de specialitate juridică asimilat acestora care, chiar ulterior eliberării din funcție, au fost condamnați definitiv ori s-a dispus amânarea aplicării pedepsei (...)*, iar potrivit alin. (2) „*Punerea în mișcare a acțiunii penale pentru una dintre infracțiunile prevăzute la alin. (1) atrage, de drept, suspendarea soluționării cererii de acordare a pensiei de serviciu sau, după caz, suspendarea plății pensiei de serviciu, dacă aceasta a fost acordată până la soluționarea definitivă a cauzei (...)*”.

Astfel, nu rezultă ce se întâmplă în cazul magistraților care se găsesc în alte ipoteze decât cele prevăzute la art. 214 alin. (1) - condamnarea sau amânarea aplicării pedepsei -, respectiv cea reglementată cu caracter de noutate prin dispozițiile alin. (3)⁶ - clasarea

---

⁶ (3) Dacă se dispune clasarea, renunțarea la urmărirea penală, achitarea, încetarea procesului penal sau renunțarea la aplicarea pedepsei față de judecător, procuror, magistrat-asistent sau personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, acesta este repus în situația anterioară și i se plătește pensia de serviciu de care a fost lipsit ca urmare a punerii în mișcare a acțiunii penale sau, după caz, diferența dintre aceasta și pensia din sistemul public încasată după punerea în mișcare a acțiunii penale.

cauzei în temeiul art. 16 alin. (1) lit. a) - d) din *Codul de procedură penală*.

Practic, în toate aceste situații - clasarea pe alte temeuri, renunțarea la urmărirea penală, încetarea procesului penal sau renunțarea la aplicarea pedepsei - cererea de acordare a pensiei de serviciu sau, după caz, plata pensiei de serviciu, suspendate în temeiul art. 214 alin. (2) din lege, ar rămâne suspendate pe termen nedefinit.

4. Cât privește oportunitatea demersului legislativ, precizăm că adoptarea celor trei legi ale „justiției” a constituit Jalonul 423 - „*Intrarea în vigoare a „legilor justiției” (legi privind statutul magistraților, organizarea judiciară, Consiliul Superior al Magistraturii)*” în Planul Național de Redresare și Reziliență (PNRR), jalon realizat prin adoptarea de către Parlamentul României a *Legii nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, a Legii nr. 304/2022 privind organizarea judiciară, cu modificările ulterioare și a Legii 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, cu modificările ulterioare.*

Sub acest aspect, este de menționat și faptul că cele trei legi au abordat preocupările de lungă durată ridicate în contextul Mecanismului de Cooperare și Verificare și au îndeplinit etapele convenite în cadrul PNRR.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ion-Mihail CIOLACU
PREMIER-MINISTRU

Domnului senator Nicolae-Ionel CIUCĂ
Președintele Senatului